



Republika Hrvatska
Općinski sud u Makarskoj
Makarska, Kralja Petra Krešimira IV br. 2

P-643/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Makarskoj, po sucu Angeli Koštro kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Snježane Okmažić, Potok br. 29, Makarska, OIB: 35945033935, zastupane po punomoćniku Stipi Vuletiću odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 zastupanog po punomoćniku Kruni Peronji, odvjetniku iz Splita, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 30. rujna 2026. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Bojana Filipovića, odvjetnika, zamjenika punomoćnika tuženika Jadranka Kozarića, odvjetnika, dana 13. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I/ Prihvaća se tužbeni zahtjev koji glasi:

1. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 11.3. Ugovora o kreditu br. 9012326683 od dana 08.03.2007.g. koji su sklopili tužitelj Snježana Okmažić, Potok br. 29, 21300 Makarska, OIB 35945033935 kao korisnik kredita i tuženik PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 kao kreditor, a koja glasi: “ Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita “, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

2. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, Podružnica Zagreb, OIB: 02535697732 isplatiti tužitelju Snježani Okmažić, Potok br. 29, 21300 Makarska, OIB 35945033935 u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe iznos od 170,48 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od

09.03.2007.godine pa do isplate koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj čl. 1. čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamata tekućom od dana presuđenja do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

II/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 2.406,18 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. listopada 2026. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dana 1. srpnja te godine, a u slučaju promjene kamate prema kamatnoj stopi koja se određuje čl. 29 st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a sve u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica Snježana Okmažić podnijela je tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., radi utvrđenja i isplate, dana 16. lipnja 2025. godine u kojoj navodi da je tužiteljica s tuženikom sklopila dana 08. ožujka 2007. godine Ugovor o kreditu broj

9012326683 na iznos od 18.235,00 CHF, koji kredit da je isplaćen tužiteljici 08. ožujka 2007. godine. Navodi da je navedeni kredit sklopljen s namjenom kupnje vozila. Navedenim ugovorom o kreditu da je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 18.235,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećem na dan korištenja kredita, dok se tužiteljica obvezala isti iznos kredita uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen navedenim ugovorom. Ugovorene strane da su ujedno ugovorile kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke na dan plaćanja. Nadalje, navodi da su ugovorne strane čl. 11.3. ugovorile naknadu od 1,50 % od iznosa kredita koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita. Predmetni kredit da je tužiteljica sklopila kao potrošač te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu sukladno čl. 3. toč.1. u svezi s čl. 56 Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora obzirom kredit nije bio namijenjen poslovnoj aktivnosti. Ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP/03) prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te da zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a posebice ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca dok je čl. 87 st.1. ZZP-a propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Navodi da je ugovor o kreditu koji je sklopljen između tužitelja i tuženika standardni tipizirani ugovor koji je u tom periodu sklopio tuženik s vrlo velikom brojem korisnika a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istog. Plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u navedenoj visini da uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača ovdje tužitelja. Sporna odredba da je bila unaprijed formulirana od strane tuženika i tužitelj da nije imao utjecaj na njen sadržaj te da nije bio u mogućnosti pregovarati sa tuženikom u svezi naknade za obradu kredita pa da se radi o očito o ništetoj ugovornoj odredbi. Navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te da je protivna odredbama obveznog prava. U odnosu na samu visinu tužbenog zahtjeva s osnova nezakonito naplaćene naknade iz priložene dokumentacije je razvidno da je tužiteljica s osnova te naknade isplatio iznos od 1,50 % iznosa kredita odnosno 1241,82 kn /164,82 eura, a to da je razvidno iz knjigovodstvene kartice koju je tuženik izdao tužiteljici 25. 07. 2019. godine gdje se navodi kako je plaćena navedena naknada upravo u utuženom iznosu i to 1,50 % od iznosa kredita. Nadalje, ističe kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužiteljice i da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora da zastarni rok počinje teći od sana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava navode tužbe, osporava činjenične navode tužbe, te osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Ujedno ističe i prigovor zastare. Navodi da tuženik koji je trgovac prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita je imao određene troškove koji se pokrivaju navedenom naknadom te da su u pitanju razni operativni troškovi i materijalni troškovi kao što su troškovi djelatnika banke uključenih u svakoj pojedinoj fazi odobravanja kredita što uključuje pregovaranje sa strankama, prikupljanje osnovnih podataka o klijentu,

davanje potrebnih informacija o vrsti kredita, uvjetima kredita, kreditnoj sposobnosti, sastavljanju ugovora o kreditu i potrebnih instrumenata osiguranja kredita i slično, a koji troškovi da se pokrivaju tom naknadom. Navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naknada za njegovu uslugu na koju tuženik ima pravo sukladno njegovim internim propisima sastavljenim u skladu sa zakonom o kreditnim institucijama i ZZP. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu da nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovarane predmetne naknade jer da je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom kreditiranju (Narodne novine broj 120/17/ od 13. listopada 2017. godine propisana zabrana naplate naknade za obradu kredita ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita. Navodi da je Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) dopuštena naknada za obradu kredita te da je preciznije definirana ta naknada. Navodi da je nesporno iznos naknade obrade kredita tužitelju bio poznat odmah prilikom sklapanja ugovora o kreditu u fiksnom iznosu i da nije bio vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na visinu koji iznos da je tužiteljica prilikom sklapanja ugovora o kreditu prihvatila. Nadalje, ističe da sam iznos naknade koji se ovom tužbom potražuje u odnosu na isplaćeni iznos kredita ne predstavlja iznos koji je u tolikoj mjeri bio značajan za ravnotežu među strankama, pa da stoga čl. 11. 3 Ugovora o kreditu ne predstavlja ništetnu odredbu..

U dokaznom postupku ovaj sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj 9012326683 (list 7-11), knjigovodstvenu karticu (list 12-26), pregled uplata po kreditu na dan 25. 07. 2019. (list 27-28), izveo dokaz saslušanjem tužiteljice u svojstvu parnične stranke (list 48-49), te dokaz financijsko -knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Ivanu Buljanu (list55-59).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupnog tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je predmetni ugovor o kreditu sklopila sa PBZ-om 2007. godine, a da se radilo o namjenskom kreditu za kupnju osobnog automobila. U to vrijeme u Makarskoj da je postojao prodajni centar Opelovih automobila gdje je ona odlučila kupiti vozilo, a oni da su rekli da imaju sklopljen ugovor s PBZ-om za realizaciju kupovine automobila putem te banke. Tužiteljica da je otišla u poslovnicu PBZ-a u Makarskoj gdje je razgovarala sa voditeljem poslovnice i on da joj je sugerirati da je najpovoljniji kredit u CHF. Utvrđeno je da je tužiteljici tada ta valuta bila potpuno nepoznata, ali kako joj je rečeno da je to najpovoljniji način za dizanje kredita, a ujedno i jedini, da se odlučila na zaključenje tog ugovora. Kredit da je sklopljen na iznos od nekih cca 18.000,00 CHF na rok otplate od 7 godina. Tekst ugovora o kreditu da je tužiteljica pročitala prije potpisivanja, ali da joj je i službenik banke usmeno objasnio sve bitne elemente ugovora te da joj je između ostalog rečeno da je ugovorena naknada za obradu kredita bez koje nema realizacije samog kredita te da će joj se taj iznos odbiti od odobrenog iznosa kredita. U ugovoru da je bio naveden postotak koji se odnosio na ovu naknadu za obradu kredita, ali da se ne sjeća koji. Iz iskaza je utvrđeno da se podrazumijevalo da se to treba platiti jer ukoliko se ne plati onda ne bi došlo do realizacije kredita. Utvrđeno je da tužiteljica nije imala priliku pregovarati o tom kreditu već da se radilo o tipskom pripremljenom obrascu ugovora o kreditu, a u pogledu kojih odredbi nije mogla pregovarati. Automobil koji je bio kupljen tim kreditom da je služio za njene osobne potrebe.

Iskazu saslušanog tužitelja ovaj sud je poklonio vjeru obzirom smatra da je isti iskazivao životno, logično, te u skladu s dokumentacijom koja prileži spisu.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili ugovor o kreditu dana 08. ožujka 2007. godine broj

9012326683 na iznos od 18.235,00 CHF, a koji kredit je odobren za kupnju osobnog automobila.

Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom čl. 11.3. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita tzv. „ulazna naknada“ u visini od 1,50 % iznosa kredita.

Naprotiv, sporno je pitanje je li odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, a sporan je i tijek zakonske zatezne kamate, kao i prigovor zastare potraživanja.

Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81 st. 1 i st. 2, Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 i 70/07- dalje ZZP) koji je stupio na snagu 18. lipnja 2003. godine, a bio u primjeni od 16. rujna 2003 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te je sukladno odredbi članka 87. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive s time da i odredbom čl. 4 Direktive st. 2. 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene

Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze odnosno kako bi mogao sagledati koliki će iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

Imajući u vidu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi čl. 295 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22-u daljnjem tekstu ZOO) i predmetni Ugovori o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“ jer se u takvim ugovorima ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

Sud je analizirajući odredbu čl. 11.3. predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja kao korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu u visini od 1,50 % od iznosa kredita, stava da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni odnosno „glavni predmet ugovora“ što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

Obzirom da pri ocjeni o tome je li neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Naime, Sud Europske unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavlja li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim

uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine utvrdio da je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe čl. 4. st. 2 Direktive 93/13 EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se stoga naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog i bez kojih to ne bi bio taj ugovor za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera koji ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe svakako se ubraja i odredba o naknadi za obradu kredita i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu iako ulaze u ukupne troškove kredita za potrošače.

Isto tako u presudi broj C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine Sud EU je utvrdio da je čl. 3. stavak 2. 1. Direktive 93/123 EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

Nadalje, u presudi broj C-84/19, C-229/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020 godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbama čl. 4. st. 2 Direktive EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

Stoga analizirajući provedene dokaze ovaj sud je utvrdio da je odredba čl. 11.3. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu u visini od 1,50 % od iznosa kredita, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno čl. 87. st. 1 ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga. Imajući u vidu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njen sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Naime, za pitanje je li ugovorna odredba pa tako i odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade već prvenstveno činjenica da je ta ulazna naknada o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi lili ostavi“, a ujedno je ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za

obradu kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

Naprotiv, ne samo da je ugovorenom tzv. ulaznom naknadom nisu pokriveni, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita obzirom da svi troškovi odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala i slično, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, te tužitelju nije jasno niti nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi tzv. ulazna naknada i što se tom naknadom zaista plaća.

Naime, ukoliko bi se iz tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se ujedno pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o kreditima, kao i sama obrada kredita, a što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Ujedno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade s time da su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetu ugovornu odredbu o naknadi za kredit o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja.

Nadalje, bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 03/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine nije odlučno znanje i iskustvo pojedinog potrošača, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kao kreditora, koji se primjenjuju na kredite koji se sklapaju, pa stoga svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi Europskog suda za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači, koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, obzirom da su plaćanja učinjena temeljem nepoštenih ugovorenih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem,

U odnosu na prigovor zastare potraživanja koji je tuženik isticao tijekom postupka ovaj sud je utvrdio da je isti neosnovan. Naime Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog dojela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 3020 godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovara, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba čl. 11.3 predmetnog ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, ovaj sud je utvrdio da je istaknuti prigovor zastare neosnovan. Osim toga treba naglasiti da tužiteljica u svakom slučaju ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi s time da se sukladno odredbi čl. 328 ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

Imajući u vidu da je tuženik na prethodno opisani način povrijedio interes i prava tužiteljice jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojim je ugovorena naknada za obradu kredita tzv. ulazna naknada i to u visini od 1,50 % od iznosa kredita o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača te je stoga ta odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj zbog čega sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka knjigovodstveno-financijske struke Ivana Buljana utvrđeno je da je po predmetnom ugovoru o kreditu tužiteljici iz iznosa kredita naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.250,34 kn odnosno u protuvrijednost od 170,48 eura.

Nalazu i mišljenju vještaka financijsko-knjigovodstvene struke ovaj sud je poklonio vjeru obzirom smatra da je isti izrađen stručno i u skladu s pravilima znanosti i struke, a na koji nalaz i mišljenje i utvrđeni iznos naknade stranke nisu imale primjedbi.

Obzirom da je sud visinu tužbenog zahtjeva odnosno visinu naplaćene ulazne naknade utvrdio provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, a imajući u vidu sve prethodno navedeno ovaj sud je prihvatio tužbeni zahtjev kao osnovan, te tužiteljici dosudio na ime plaćene naknade za obradu kredita iznos od 170,48 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 09. ožujka 2007. godine do isplate.

Slijedom navedenog, a temeljem odredbe čl. 325 st. 1. ZPP-a u svezi s odredbom čl. 81 st. 1 i st. 2 ZPP-a, čl. 84 ZPP-a, odredbom čl. 87 st. 1 ZPP-a odredbom čl. 2, 4 st.2 i čl. 5 Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom čl. 295 ZOO-a, čl. 323 st. 1. ZOO-a i čl. 1115 ZOO-a ovaj sud je usvojio kao osnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje ništetnom odredba čl. 11.3. predmetnog ugovora o kreditu od 08. ožujka 2007. godine sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, kojom je ugovorena obveza plaćanja tzv. ulazne naknade u visini od 1,50 % (1.624,68 eura) od iznosa kredita.

Tužiteljici je dosuđen parnični trošak sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a imajući u pri tome u vidu vrijednost predmeta spora i važeću odvjetničku tarifu i to trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 7. toč.1., za stav podnesaka od 19. rujna 2025. i dana 06. srpnja 2026. godine svaka rdanj po 200,00 eura prema Tbr. 8. toč.1., za zastupanje na ročištima dana 30. listopada 2025. dana 21. siječnja 2026., dana 18. veljače 2026. dana 02. rujna 2026 i dana 30. rujna 2026. godine svaka radnja po 200,00 eura prema TBr. 9. toč.1., koji iznosi uvećani za 25 % PDV-a čine trošak od 2.000,00 eura. Tužiteljici je priznat i cjelokupno zatraženi trošak vještačenja u iznosu od 300,00 eura kao neophodan za vođenje postupka, a priznat joj je i trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 106,18 eura sukladno Zakonu o sudskim pristojbama što čini ukupan trošak tužiteljice u iznosu od 2.406,18 eura.

Zakonske zatezne kamate tužitelju su dosuđene sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05)53/96., 29/99., 173/03. i 88/05) počevši od dana dospijeca do isplate sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05).

Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u svezi s čl. 30. Ovršnog zakona (narodne novine broj 112/12, 25/13 i 93/14).

Tuženiku nije dosuđen zatraženi parnični trošak obzirom je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a sve sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.
Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Makarska, 13. listopada 2026. godine

Sudac

Angela Koštro



UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu.

Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude (članak 348 ZPP-a).

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud neće dostavljati presudu prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena (članak 335 ZPP-a).

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. u spis

Broj zapisa: **9-3088e-9372b**

Kontrolni broj: **0f39f-93586-ed1a3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Makarskoj** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.